

havsmændenes og de udøvende kunstners rettigheder angående fordelingen i kabelanlæg af radio- og fjernsynsudsendelser (Copy-Dan-kabellicensen). Efter loven kan disse rettighedshavere derfor ikke modsætte sig, at programmerne bliver fordelt i kabelanlæg, når dette sker samtidig med, at de udsendes, og uden ændringer. Men de har krav på vederlag, som efter § 54, stk. 1, om fornødent kan fastsættes af et særligt nævn (Tvangslicensnævnet).

For radiofjerners særlige rettigheder gælder der en noget anden ordning. Et radio- eller fjernsynsforetagendes udsendelser må efter lovens § 48, stk. 1, ikke fordeles i kabelanlæg uden samtykke fra foretagendet. Radiofonien har altså en eneret over udsendelserne som sådanne («signalretten»), uanset hvad der gælder om indholdet. Der blev derfor samtidig med tvangslicensordningen i § 22 a og som et supplement til denne ved lovens § 54, stk. 2, indført den regel, at nævnet i mangel af enighed mellem parterne kan give den fornødne tilladelse til kabelfordeling og fastsætte vilkårene herfor.

Lovændringen i 1985 blev gennemført på baggrund af betænkninger fra Mediekommisionen og blev vedtaget af et bredt flertal i Folketinget. I dag er det almindeligt anerkendt, at disse regler har givet de danske fællesantenneanlæg m.v. et sikkert grundlag for at få adgang til at fordele de radio- og fjernsynsudsendelser, som i øvrigt er alment tilgængelige.

Efter art. 8, stk. 2, i satellit- og kabeldirektivet (Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993) skal Copy-Dan-tvangslicensordningen for kabelfordeling imidlertid senest den 1. januar 1998 være afskaffet og erstattet med en eneretsordning baseret på kollektiv rettighedsforvaltning, jf. direktivets art. 8, stk. 1, og art. 9.

Formålet med ændringsforslaget er at sikre, at Danmark i forbindelse med den senere afskaffelse af tvangslicensordningen kan erstatte denne med en aftalebaseret ordning, som indeholder en mulighed for en bindende nævnsafgørelse i forhold til alle grupper af rettighedshavere, også radiofonier, i tilfælde af misbrug af eneretten.

Lovforslaget tilsigter derfor, at nævnet generelt skal sættes i stand til at give tilladelse til kabelfordeling af udsendelser efter § 54, stk. 2, og så i de tilfælde, hvor et radio- eller fjernsynsforetagende uden rimelig grund nægter at give sit samtykke på grundlag af rettigheder over indholdet, som foretagendet har erhvervet.

Det er nødvendigt at gennemføre ændringen inden den 1. januar 1995, da det ellers efter art. 12, stk. 2, i direktivet ikke vil være muligt for Danmark på længere sigt at udnytte den foreslåede udvidede nævnskompetence.

Jeg vil gerne understrege, at det foreliggende lovforslag alene har til formål at gennemføre de her omtalte begrænsede og uopsættelige ændringer af nævnskompetencen. Det er ændringer, som vi under forhandlingerne om satellit- og kabeldirektivet fra dansk side lagde afgørende vægt på at kunne gennemføre.

Det er regeringens hensigt i løbet af januar 1995 at genoptage den generelle revision af oplysningslovgivningen, som der blev taget et første initiativ til ved fremsættelsen af et forslag til lov om oplysningslovgivning (L 197).

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af teaterlov. (Begrænsning i statens efterregulering af egnsteaterrefusion).
(Lovforslag nr. L 22).

Det foreliggende lovforslag er ikke en endelig reform af teaterloven. Hensigten er derimod hurtigst muligt at stoppe et hul i egnsteaterordningen.

Staten yder på baggrund af budgetmeldinger fra kommuner og amtskommuner refusion af egnsteaterudgifter. Kommuner og amtskommuner er med den eksisterende ordning ikke bundet af de budgetmeldinger, de afgiver til staten inden finansårets begyndelse. Staten er derimod i dag forpligtet til at efterregulere eventuelle forøgede udgifter.

Det betyder, at enkelte kommuner uden forudgående varsel kan oprette helt nye egnsteatre midt i finansåret og efterfølgende få refusion af udgifterne hertil to finansår senere.

De seneste års udvikling i statens udgifter til efterregulering viser, at kommunerne og amtskommunerne i stigende grad udnytter og spekulerer i efterreguleringsordningen.

Jeg finder det både rimeligt og nødvendigt, at kommuner og amtskommuner fremover holdes fast på de budgetmeldinger, de afgiver forud for finansåret, og at der derfor ikke ydes refusion af